

— А, ти ли си Кръстьо? И ти, съ твоитѣ мухлясали кокали . . . Ами че да бѣше си седѣлъ дома въ такава врѣме!

— Е, не съмъ охтичавъ да се пазя . . . На война сме били я — туй снѣгъ студъ . . . Познаваме се ние съ тѣхъ. — Болниятъ, съ войнишки шинелъ и дебела кафява качулка, посипана съ скрѣжъ, се усмихна нѣкакъ самодоволно и като се подпрѣ здравата о дебелината патерица, закриви къмъ зданието.

— Не си охтичавъ, ама кокалитѣ ти знаятъ — додаде дѣдо Манолъ, като притвори само вратата и трѣгна на нѣколко крачки слѣдъ болния. — А то и туберкулознитѣ, тоесъ охтичавитѣ не ще се спратъ.

Той помогна на сакатия да изкачи стѣпалата на чакалнята, настани го на края на първата скамейка, побарна печката и изкочи пакъ.

Чкалнята почна да се пълни. Повечето отъ болнитѣ бѣха мжже, много отъ които бѣха добили болеститѣ си по бойнитѣ полета: ранени съ незаздравѣли още рани, които се бѣха обѣрнали съ кашъ на живеници; силноизстинали, които се оплакваха отъ грѣдни и бѣбречни болести; тукъ имаше и сакати и слѣпи. Всички тѣ споредъ болката си идваха често, прѣзъ день, прѣзъ два, прѣзъ петъ, познаваха се единъ другъ, питаха се за болката си, утѣшаваха се. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха станали дори и приятели; тѣ свеждатъ глави, единъ до другъ, и си шепнатъ. Женитѣ чакаха на другата страна, — млади и стари, бѣдни, слаби и окжсани. Повече отъ тѣхъ водѣха или носѣха дѣцата си. Дѣдо Манолъ обикаляше отъ група на група, разпитваше ги и поглеждаше къмъ часовника, отсрѣща подъ голѣмата срѣдня врата: докторитѣ идваха въ деветъ; имаше